

Adevărul despre Eminescu – la 120 de ani de laucidere

120 DE ANI DE LA UCIDERE

Anul Mihai Eminescu
120 de ani de laucidere.

120 de ani de lauciderea lui Mihai Eminescu

2009 este anul deșteptării, un an aflat sub semnul Eminescu. Au trecut o sută și douăzeci de ani de la

moartea sa. Pentru prima oară însă, circumstanțele reale ale morții sale sunt puse în discuție publică iar conturul activității sale politice și jurnalistice este luat în calcul pentru a desluși dispariția sa abruptă. Puțină lume știe cum a murit Eminescu: lovit în cap în timp ce cânta “Deșteaptă-te române”!

Manualele școlare sunt pline de parascovenii despre Eminescu dar omit astfel de mici “amănunte” continuând perseverent să descrie circumstanța morții lui Eminescu ca urmare a îmbolnăvirii acestuia de o boală venerică. Cine sunt aceia care perpetuează falsul și alimentează mituri mincinoase pe seama lui Mihai Eminescu? Ce fel de profesori de limba română

predau tâmpenii peste tâmpenii pe seama lui Eminescu, copiilor? Cine le-a dat diplome, cine îi girează, cine le scrie manualele? Cine sunt aceia care se fac vinovați de risipirea zestrei lăsată de acesta? Ce fel de stat este statul român care recompensează detractorii lui Eminescu și pune la loc de cinste falsificatorii memoriei acestuia?

Tendința detractorilor este de a-l coborî în planul discutabilului și al disputabilului. Negația și denigrarea, “demitizarea” și “prelucrarea” lui Eminescu din ultima perioadă este însă expresia unui alt tip de apetit critic, generat și coordonat de o grupare descalificată moral dar totodată dominantă, încă, din punct de vedere politic. Eminescu ba nu ar fi fost suficient de creștin ortodox, ba nu ar fi meritat să fie numit poet național, ba nu era “politically corect”, ba așa ba pe dincolo. Pe undeva tot răul este spre bine, pozitivarea negativității funcționează și (mai ales) în “cazul Eminescu”. Punerea sub semnul întrebării a valorii, chiar negația și contestarea lui Eminescu are și o parte pozitivă deoarece până la urmă îl întărește. Critica valorii instituționalizate este utilă în sine fie și pentru că astfel are loc testarea trăinicieii scării de valori. Faptul că o operă ajunge, periodic, obiect de contestație se încadrează în ciclul firesc al “ajustărilor” contemporaneității.

Eminescu a trecut cu bine prin toate aceste încercări. Chiar sub aspect comercial, Eminescu a rămas în top, producându-se mai mulți bani din re-re-editările sale decât din toate operele cumulate ale întregii bresle scriitoricești din România, pe parcursul ultimului secol. În cei peste 150 de ani de circulație neîntreruptă, numele său nu s-a estompat nicio clipă. Singurul reper serios de evaluare a circulației numelui lui Eminescu este chiar biblioteca Eminescu, constituită la Botoșani, din donația renumitului bibliofil Ion. C. Rogoianu, care include 8.000 de titluri de cărți de și despre Eminescu, la care se vor adăuga, alte (cel puțin) 7.000 de volume. Au apărut și vor mai apare mii de cărți, ale multor mii de autori

care l-au adjudecat sau l-au judecat, l-au contestat, refuzat, criticat.

„Sacrificarea” lui Eminescu, re-executarea sa simbolică, re-aducerea sa la starea de cadavru este însă cu totul altceva. Tipologia curentului contestatar dirijat de la nivel de stat din ultima perioadă este diferită tocmai deoarece este executată de persoane politice cu poziții nu doar în viața literară ci și, mai ales, în stat sau în instituții ce țin de statul român. Este o formă de reeditare a asasinatului său – realizat tot de “persoane de stat” – precedat de moartea civilă. Eminescu este ținta, și astăzi, a unui curent așa zis “progresist” izvorât de fapt din catacombe ideologice care încearcă să-l împingă la o periferie a istoriei și culturii românești. O tentativă demolatoare colectivă, dar care își are originea într-un centru ideocratic comun, forțează schimbarea orizontului de receptare a lui Eminescu. Instance culturale, literare și politice cu platformă de audiență cum ar fi criticul literar și angloaiatul MAE Nicolae Manolescu, îndeamnă la renunțarea omologării naționale a lui Eminescu. Dezavuare, demitizare, reconsiderare, negație sunt noii vectori normativi ai discursului “oficial” despre Eminescu.

Eminescu – cadavrul...

Însă purtătorul de cuvânt al “ideilor progresiste”, totodată reprezentant la nivel de stat al canonului oficial, este actualul șef al ICR, H.R.Patapievici. Acesta consemna în câteva fraze cheie, următoarele considerații despre modelul Eminescu într-un cunoscut articol scris în 2002 și dedicat “Inactualității lui Eminescu”, reluat (respectiv asumat și întărit) și mai recent, în 2006:

- ***“Ca poet național Eminescu nu mai poate supraviețui, deoarece noi azi ieșim din zodia naționalului”***
- ***“Eminescu nu mai e la modă, deoarece nu mai “dă bine””***
- ***“înțelegem amploarea prăbușirii cotei lui Eminescu***

la bursa valorilor proclamate la lumina zilei”

– **“azi, Eminescu a devenit suspect”**

– **“patul lui Procust al noului canon importat din “țările progresiste” a arătat fără dubiu că fostul poet național al României clasice e “politic incorect”**

– **“Din punct de vedere politic, Eminescu pare a fi irecuperabil”**

– **“Eminescu nu ne mai poate apărea decât ca exasperant de învechit”**

– **“cultura română din ultimii ani, în lupta pentru integrare euro-atlantică, nu dorește decât să scape de tot ce este învechit adică să fie progresistă”**

– **“Pentru nevoia de chip nou a tinerilor care în cultura română de azi doresc să-și facă un nume bine văzut înafară, Eminescu joacă rolul cadavrului din debara**

”Sintagma utilizată de Patapievici, “cadavru din debara” pleacă de la expresia, folosită “în țările progresiste”, “skeleton from the closet”, cu sensul de secret stânjenitor. De expresia “corps in the closet” nu am auzit încă. Există însă sintagma “cadavru politic” și mi se pare destul de plauzibilă ipoteza clivajului de sensuri (intenționat sau nu), mai ales având în vedere faptul că accentul pus asupra temei politice în textul “manifest” al viitorului secretar de stat pus de administrația prezidențială să reprezinte cultura României în lume. Compunerea imaginii Eminescu-cadavru spune, intertextual, poate mult mai mult decât a intenționat autorul. Vocația excrementală din textele de debut ale lui Patapievici se rafinează aici, intervenind o subtilă abordare exegetică necromaniacă. Concepția de abordare a tezei este tot în cheie politică, de aici și invocarea integrării euro-atlantice, un proces profund politic și de siguranță națională, nu cultural. Un “text manifest” similar în concluzii aparține lui Cristian Preda, tot amplasat al mai multor administrații prezidențiale. Cristian Preda s-a afirmat mai din timp decât Patapievici, în 1998, în Dilema, publicația ministrului de externe al României, Andrei Pleșu. “Eminescu trebuie contestat

și demitizat, dar nu pentru rudimentele sale de gândire politică. Din acest punct de vedere, el este realmente nul. Nu ai obiect”. Mai puțin iscusit decât Patapievici, Preda nu s-a gândit să introducă și „ceștiunea siguranței naționale” în ecuația Eminescu poate și deoarece NATO era încă o fata morgana la vremea aceea, pentru România „progresistă”.

Modelul Eminescu ar fi deci, pentru epoca noastră, din punct de vedere cultural și politic, inadecvat, “irecuperabil”, “suspect”, “învechit”, “nul”, iar junii și junicile care vor nume “afară”, care aspiră la sincronie europeană, au nevoie de alte modele, de succes, nu cadaverice. Am aflat de curând și care ar fi modelele “adecvate”, “euro-atlantice”, propuse de Patapievici, iar “sincronia” culturală invocată a fost confirmată public prin scandalurile de anul trecut legate de finanțarea de către ICR a unor juni dedicați pornografiei și promovării simbolisticii anticreștine. În plan cultural, ne-am lămurit asupra “chipului nou a tinerilor care în cultura română de azi doresc să-și facă un nume”. Chiar și-au făcut un fel de nume, junii “progresiști” ai lui Patapievici.

În plan politic, “sincronia”, adecvarea clasei politice actuale, conformă în întregime “noului canon importat din “țările progresiste”, s-a vădit elocvent la alegerile recente din 2008 când din 18,3 milioane de români cu drept de vot au participat la vot doar 7 milioane, cea mai scăzută rată de participare din perioada postcomunistă a României. Dacă ar fi fost cuprinși și cei 12 milioane de români dinafara granițelor între cetățenii cu drept de vot probabil că ar fi fost și mai grăitoare amendarea de către popor a actualei clase politice, cu tot cu modelele “bine văzute afară”.

Chipul nou al clasei politice actuale, “înnoite”, “progresiste”, integrată euro-atlantic și pe drept cuvânt ieșită din zodia naționalului, cuprinde parlamentari infractori, excroci, derbedei, securiști, foști comuniști ba chiar și un caz de căcănar/gunoier-șef/om politic de succes.

Acesta este referențialul politic al unor Patapievici/Preda/Pleșu, ei înșiși, de altfel, tot oameni politici, stipendiați cu poziții politice în calitatea lor de noi formatori ai bursei de valori cultural-politice. "Bursa" unde s-au "tranzacționat" cel mai intens valorile conforme "noului canon importat din "țările progresiste" este pe Calea Victoriei, respectiv sediul GDS, instituție fondată de fostul comisar bolșevic Silviu Brucan. Aici a fost instalat "patul lui Procust" invocat de Patapievici. Racordurile mitologice pot juca feste celor care se folosesc de ele. Cu sau fără voie, invocarea eliminării lui Eminescu prin utilizarea de către Patapievici a imaginii "patului lui Procust al noului canon" spune totul despre ucenicii, calfele și "meșterii" (Maeștrii) noului canon. Procust, se știe, era un bandit, cam sadic și diabolic, un torționar mitologic, devenit simbol al sistemului abuziv de încadrare (prin mutilare) în tipare ideologice. Patapievici, Preda, sunt doar porta-voci ideologice. Maiștrii cu funcții comisariale stau mai la fereală, meșteresc prin fundații pretins (nou) europene.

Procust și sfârșitul "noului canon" politic

Teza trâmbițată zgomotos de comisarii lui Procust, a inadecvării cultural politice a modelului Eminescu, invocarea chiar a dezacordului dintre obiectivele de siguranță națională (integrarea în NATO) și modelul politic eminescian se dovedește a fi, astăzi, doar o simplă gogomănie. Cel mai important factor de amenințare la adresa siguranței naționale, o spun chiar rapoartele SRI, au fost chiar oamenii politici, clasa politică "progresistă" din care au făcut și fac parte învățăceii și alumnii GDS-ului procustian. Jefuirea patrimoniului național, distrugerea sistemului de învățământ (certificată de nivelul precar al generațiilor ieșite de pe băncile școlilor), fărâmițarea coeziunii sociale și naționale, impunerea unor standarde anticreștine în sânul societății românești (vezi interzicerea icoanelor, finanțarea pornografiei cu accente sataniste) sunt "opere" ale clasei

politice, îndrumată ideologic, comisarial, de maestrii “noului canon”, de “progresiștii” patului lui Procust. La rândul lor, comisarii GDS-ului sunt finanțați chiar de noii moguli ai sistemului la care au pus umărul, pe care l-au avizat și certificat.

Sistem politic “bine văzut înafară”, dar care a fost acum, iată, invalidat “înăuntru”, chiar de alegători – de marea majoritate a poporului român. Poporul român a arătat fără dubiu că sistemul noului canon politic invocat de Patapievici în antiteză față de modelul Eminescu este cel care e, cu adevărat, “politic incorect”.

“Nefiind oameni vrednici cari să constituie clasa de mijloc, scaunele instituționale existente le-au umplut caraghioșii și haimanalele, oamenii a căror muncă și inteligență nu plătește un ban roșu, stîrpiturile, plebea intelectuală și morală. Arionii de tot soiul, oamenii cari riscă tot pentru că n-au ce pierde, tot ce-i mai de rînd și mai înjosit în orașele poporului românesc (...)

Țărani? Nu sînt. Proprietari nu, învățați nici cît negrul sub unghie, fabricanți – numai de palavre, meseriași nu, breaslă cinstită n-au, ce sînt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deșerte, leneși cari trăiesc din sudoarea poporului fără a o compensa prin nimic, ciocoi boierași și fudui(...)

Oameni de stat cari nu pot justifica nici săvîrșirea școalei primare, advocați fără știrea lui Dumnezeu, pictori orbi și sculptori fără de mîni, generali cari nu știu citi o hartă, subprefecți ieșiți din pușcărie, legiutori recrutați dintre stîlpi de cafenele, jucători de cărți și oameni cu darul beției, caraghioși care înaintea erei liberale vindeau bilete la cafe chantant, iată banda ocultă care guvernează azi Români” (art. Icoane vechi și icoane noi, în Timpul, nr. 11, dec. 1877, Opere, X, p.19 și 110)

“Arionii”, la care se referă Eminescu, indică o tipologie

inspirată de figura unui om politic contemporan cu ziaristul, ministrul cultelor și instrucțiunii publice, Virgil Arion, cel care a avut un rol important, ulterior morții lui Eminescu, în stigmatizarea ziaristicii eminesciene prin ruperea în două a operei eminesciene, cu aruncarea la coș, ca netrebuitoare, a ziaristicii. Ministrul Arion a jucat un rol decisiv în această operațiune de extincție a circulației operei jurnalistice, deoarece era vizat direct și cu autoritatea publică pe care a avut-o a instaurat, de fapt, modelul maiorescian al unui Eminescu-poet, diafan, singur, abuzând de cafea, obosit de munca istovitoare ca ziarist etc.

Poate judeca oricine cu ușurință "adecvarea" la realitatea de atunci dar și la actualitatea momentului politic de azi a celui pe care Arionii de azi, Patapievicii și eiusdem farinae și l-ar dori mort și ascuns într-o debara.

Marea majoritatea a românilor a înțeles deja că sistemul ticăloșit a ocupat România iar cadavrele politice care împratură aerul României sunt "ticăloșiți" care se află în băncile Parlamentului, la Președinție, la guvernare. Cât despre scheleții vechiului sistem nici măcar nu mai stau în debara, ci se afișează la vedere, în posturi "președinți de onoare", cum e cazul criminalului cu mâinile mânjite de sânge până la cot, Ion Ilici Iliescu. Situație care spune totul despre ce înseamnă conceptul onoarei pentru partidul de guvernământ din care face parte.

"Canonul politic" procustian invocat de ciracii lui Procust este un eșec total, un antimodel politic. Deocamdată poporul român nu a aplicat încă metoda lui Tezeu, de "rezolvare" a torționarului Procust, dar nu este timpul pierdut. Au trecut doar două decenii de la trasul cu arma în stradă.

Dosarul Eminescu

Cei care îl portretizează astăzi pe Eminescu în chip de cadavru își asumă astfel, pe cale simbolică, și nu numai,

filiații strânse cu cei care și l-au dorit pe Eminescu cadavru, în epoca sa, cei care l-au și înlăturat pe Eminescu din viața publică, tot în numele culturii politice “progresiste”, invocate în textul lui Patapievici. Un excurs jurnalistic lansat acum doi ani de ziaristi de investigație afiliați la organizația Civic Media, pe tema sfârșitului abrupt a vieții ziaristului și omului politic Mihai Eminescu a dat recent roade neașteptate. Ipoteza lichidării sale fizice a fost lansată ca o temă de anchetă de către ziaristi și cercetători de marcă care au pornit un demers investigativ dedicat “colegului de breaslă” Mihai Eminescu. Tema de lucru a fost preluată și urmărită cu o deosebită atenție pentru cel mai mic detaliu arhivistic și istoriografic, de filosoful Constantin Barbu care a lansat nu mai puțin de zece volume, ale unei investigații analitice complete realizate sub egida Academiei și Fundațiilor Mihai Eminescu. “Codul Invers – Arhiva înnebunirii și uciderii nihilistului Mihai Eminescu”, cum se intitulează seria de volume cuprinde mii de pagini de documente, însemnări în facsimil din Eminescu, grăitoare despre sacrificarea sa, fotocopii ale originalelor unor acte secrete din arhivele imperiale austro-ungare, fragmente din jurnalul și memoriile regelui Carol I, din însemnările zilnice ale lui Maiorescu și din ale altor contemporani ai crimei, părți ale unor note informative secrete din arhivele unor servicii ale țărilor europene. Un astfel de “plan de măsuri” în ce-l privește pe militantul societății conspirative “Carpații” – Mihai Eminescu – poartă semnătura însuși împăratului Franz Josef!

Deoarece Eminescu era o țintă de stat, o amenințare la adresa siguranței imperiale! Context care dezvăluie un Eminescu geopolitician și naționalist implicat în acțiuni conspirative pentru proiectul Daciei Moderne – România Mare.

Eminescu a devenit o victimă a regimului politic datorită în principal implicării sale în presă și politică. Ziaristul Eminescu a fost o țintă operativă și a fost urmărit pas cu pas

de agenții secrete ai Imperiului Austro-Ungar. Eliminarea sa de pe scena politică s-a datorat unei acțiuni conspirate executate cu profesionalism.

Eminescu a atras una dintre cele mai complexe manevre de dezinformare și intoxicare specifice domeniului serviciilor speciale. Posteritatea sa a fost deformată și manevrată de toate regimurile politice care s-au succedat în România. Restabilirea adevărului despre Eminescu este o datorie de onoare a breslei ziaristilor. Ca și mulți alți ziaariști Eminescu a intrat în malaxorul aparatului represiv (a fost arestat de opt ori), al poliției politice și – mai mult decât atât – a devenit o problemă (și o afacere) de Stat.

Cea mai însemnată parte a activității sale a fost dedicată gazetăriei, politicii. Din 1876 devine ziarist profesionist, ocupația sa principală până la sfârșitul vieții. Debutează la Curierul de Iași apoi, în 1877 este redactor la Timpul, din 1880 redactor șef și redactor pe politică până în 1883. În mod brutal, în iunie 1883, munca sa este întreruptă și este introdus cu forța într-un ospiciu. Poliția, sub comanda Puterii de stat îl transformă astfel pe Eminescu într-unul dintre primii deținuți politici ai statului modern român. Oricum este primul ziarist căruia i se pune căluș în gură în această manieră dură. Metoda va fi perfecționată sub comunism.

Eminescu își asumă ca pe o profesiune de credință lupta pentru România amendând atât liberalii cât și conservatorii pentru politica de cedarea în interesul marelui capital în chestiuni arzătoare ale timpului. Scria vibrant, scria cu patos dar și cu rigoare scria cu o forță devastatoare. Maiorescu notează – “Eminescu s-a făcut simțit de cum a intrat în redacție prin universul de idei al culturii ce acumulasă singur, prin logică și verb”. “Stăpân pe limba neaoșă” și cu o “neobișnuită căldură sufletească”, Eminescu însufletea dezbaterile publice și totodată izbea necruțător “iresponsabilitățile factorilor politici, afacerismele, demagogia și logoreea păturii superpuse”.

Eminescu – omul politic național

Pe scurt un ziarist de marcă, o voce puternică, un spirit radical și incomod. Mihai Eminescu avea o funcție publică foarte importantă ca redactor-șef al ziarului Timpul, care era organ oficial al Partidului Conservator. Maiorescu – la organizarea Partidului Conservator a arătat clar poziția lui Eminescu: “Cei 10 capi ai lui, și al 11-lea, domnul Mihai Eminescu, redactor la ziarul Timpul”.

Eminescu duce campanii de presă dedicate chestiunii Basarabiei, critică aspru Parlamentul pentru înstrăinarea Basarabiei este intransigent atât față de politica de opresiune țaristă (“o adâncă barbarie”) cât și față de cea a Imperiului Austroungar și totodată își acuză colegii, fruntașii conservatori, că participă la înființarea de instituții bancare în scop de speculă. Situația sa la ziar devine critică în 1880 mai ales după ce atacă proiectul de program al partidului conservator lansat de Maiorescu în care acesta pleda pentru subordonarea intereselor României și sacrificia românilor aflați sub puterea Imperiului Austroungar. Câtă vreme guvernele de la Budapesta îi oprimează pe români îngrijind accesul la școală și biserică, blocând cultivarea limbii materne – apropierea de Imperiu nu este posibilă și nici recomandabilă avertiza jurnalistul. Viena însă atrage ca un magnet și conservatorii se cuplează cu liberalii – “la ciolan” cum ar zice azi Ion Cristoiu. P.P Carp, înalt fruntaș conservator devine ambasador al liberalilor la Viena și cere să i se pună surdină lui Eminescu (într-o scrisoare către Titu Maiorescu îi atrage atenția: “și mai potoliți-l pe Eminescu”). Scârbit, acesta protestează: “Suntem bărbați noi sau niște fameni, niște eunuci caraghioși ai marelui Mogul. Ce suntem, comedianți, saltimbanci de uliță să ne schimbăm opiniile ca cămășile și partidul ca cizmele?” Ca urmare în noiembrie 1881 Eminescu este înlocuit de la conducerea Timpului, este retrogradat iar noul redactor – șef îl atacă pe Eminescu în chiar ziarul pe care acesta îl condusesese.

Eminescu – ținta serviciilor secrete imperiale

În 1882 Eminescu participă la fondarea unei organizații cu caracter conspirativ, înscrisă de fațadă ca un ONG – “Societatea Carpații”. Societatea își propunea – conform Statutului, să sprijine orice “întreprindere românească”. Se avea însă în vedere situația românilor din Imperiul Austro-Ungar. Considerată subversivă de serviciile secrete vieneze organizația din care făcea parte Eminescu este atent supravegheată. Sunt infiltrați agenți în preajma lui Eminescu inclusiv în redacție.

Manifestările organizate de “Societatea Carpații” îngrijorau în mod deosebit reprezentanța diplomatică a Austro-Ungariei în România. “Societatea Carpații”, era un adevărat partid secret de rezervă, cu zeci de mii de membri, care milita pe față pentru ruperea Ardealului de Imperiul Austro-Ungar și alipirea la Tară dar executa și acțiuni conspirative.

Într-o nota informativă secretă din 7 iunie 1882, redactată de ministrul plenipotențiar al Austro-Ungariei la București, Ernst von Mayr către ministrul Casei imperiale și ministrul de externe din Viena se raporta: “Societatea “Carpaților” a ținut la 4 iunie o ședință publică, căreia i-a precedat o consfătuire secretă. Despre aceasta am primit din sursă sigură (ceea ce înseamnă nota unui agent infiltrat în organizație – n.n.) următoarele informații: subiectul consfătuirii a fost situația politică. S-a convenit acolo să se continue lupta împotriva Monarhiei austro-ungare, dar nu în sensul de a admite existența unei “Români iredente”. Membrilor li s-a recomandat cea mai mare precauție.

Eminescu, redactorul principal al ziarului “Timpul”, a făcut propunerea de a se încredința studenților transilvăneni de naționalitate română, care pentru instruirea lor frecventează instituțiile de învățământ de aici, sarcina pe timpul vacanțelor lor în patrie, să contribuie la formarea opiniei publice în favoarea unei “Dacii Mari”. Săcăreanu, redactorul adjunct de

la "Româna liberă" a dat citire mai multor scrisori din Transilvania adresate lui, potrivit cărora românii de acolo aşteaptă cu braţele deschise pe fraţii lor". (Arhivele St. Buc., Colecţia xerografii Austria, pach. CCXXVI/1, f.189-192, Haus – Hof – und Staatsarchiv Wien, Informationsburo, I.B.-Akten, K.159)

Un alt un raport confidenţial către Kalnoky, ministrul de externe al Austroungariei, informa despre o altă adunare a Societăţii Carpaţii, din care rezultă că un anume Lachman, redactor la ziarul „Bukarester Tageblatt” şi foarte activ spion austriac, avea ca sarcină urmărirea pas cu pas mai ales a lui Eminescu. În contextul notei informative se mai numeşte un agent din vecinătatea imediată a lui Eminescu, care ar fi putut fi chiar vicepreşedintele Societăţii Carpaţii, despre care se scrie negru pe alb că este nici mai mult nici mai puţin decât ... spion austriac. (numele acestuia reapare ulterior în procesul verbal dresat de comisarul Niculescu cu ocazia arestării lui Eminescu: "informat de d.d. G.Ocăşanu şi V.Siderescu că amicul lor d-l Mihai Eminescu, redactorul ziarului Timpul, ar fi atins de alienaţie mintală".)

Eminescu avea o statură publică impresionantă şi era perceput drept un cap al conservatorismului dar şi al luptei pentru unitate naţională coordonate ulterior printr-o întreagă reţea de societăţi studenţeşti din oraşe centre universitare din cuprinsul monarhiei Austro-Ungare. S-a creat un fel de network care avea ca obiectiv direct lupta pentru unitatea politică a românilor. Pe lângă societatea "Carpaţii", au mai apărut la Budapesta societatea "Petru Maior", la Viena "România jună", la Cernăuţi "Junimea", "Dacia", "Bucovina şi Moldova", în Transilvania societatea "Astra" şi în vechea Românie, "Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor în vechea Românie", care avea filiale inclusiv la Paris. Toate aceste organizaţii se aflau în obiectivul serviciilor secrete ale Austro-Ungariei, fiind intens infiltrate şi supravegheate. Colecţia arhivelor politice vieneze cuprinde numeroase

rapoarte similare cu notele informative care priveau activitatea lui Eminescu, considerat un lider primejdios. Eminescu era urmărit pas cu pas. Baronul von Mayr, ambasadorul Austro-Ungariei la București, îl însărcinase pe F. Lauchman în acest sens: "Eminescu este în permanență urmărit de F. Lachman, agent austro-ungar care avea sub observație mișcarea ("iridenta") ardelenilor din București și ale cărui rapoarte sunt astăzi cunoscute". O notă informativă a baronului von Mayr denunța articolul lui Eminescu din "Timpul", privitor la expansiunea catolicismului în România.

În 1883 Eminescu realizează un tablou al maghiarizării numelor românești în Transilvania și îl ridiculizează pe rege, pe Carol I pentru lipsa sa de autoritate. Condamna guvernul liberal pentru politica externă și internă, denunță cărdășia conservatorilor cu liberalii și devine o povară incomodă pentru toată lumea. Tiradele și intransigența sa deranjau toate taberele. Eventualitatea ca acesta să devină cândva parlamentar – ca mulți alți ziariști, ar fi fost nefastă pentru puterile externe din jurul României, deoarece ar fi putut genera un curent politic ostil și neconvenabil intereselor acestora. Eminescu este informat și simte că i se pregătește ceva.

"Moartea civilă"

În 28 iunie 1883 se strânge lațul. Este luat pe sus de poliție și băgat cu forța la ospiciu. Sunt încălcate desigur toate normele legale și i se înscenează unul dintre cele mai murdare procese de defăimare și lichidare civilă la care au participat inclusiv "aproțiați" interesați prin diferite mijloace.

Ziua de 28 iunie 1883 este o zi foarte importantă pentru istoria și politica României nu doar datorită arestării lui Eminescu. Exact în această zi, Austro-Ungaria a rupt relațiile diplomatice cu statul român timp de 48 de ore, iar von Bismark i-a trimis o telegramă lui Carol I prin care Germania amenința cu războiul. În cursul verii Imperiul Austroungar a executat

manevre militare în Ardeal pentru intimidarea Regatului României iar presa maghiară perorase pe tema necesității anexării Valahiei. Împăratul Wilhelm I al Germaniei a transmis de asemenea o scrisoare de amenințări, în care soma România să intre în alianță militară iar Rusia cerea, de asemenea, satisfacții.

Guvernul a desființat “Societatea Carpații” chiar la cererea reprezentantului Austro-Ungariei în București, baronul Von Mayr, cel care se ocupa cu spionarea lui Eminescu. Totodată cu arestarea și internarea la balamuc a lui Eminescu au fost organizate razii și percheziții ale sediului “Societății Carpații” au fost devastate sediile unor societăți naționale, au fost expulzate persoane aflate pe lista neagră a Vienei și au fost intentate procese ardelenilor.

Exact în această zi trebuia de fapt să se semneze tratatul secret de alianță dintre România și Tripla Alianță formată din Austro-Ungaria, Germania și Italia. Tratatul însemna aservirea României Austro-Ungariei în primul rând ceea ce excludea revendicarea Ardealului. Bucureștiul era dominat de ardeleni care ridicau vocea din ce în ce mai puternic pentru eliberarea Ardealului, pentru drepturile românilor asupriți de unguri. Eminescu era în centrul acestor manifestări. Tratatul urma să interzică brusc orice proteste pentru eliberarea Ardealului iar condiția semnării tratatului era anihilarea revendicării Ardealului de la București. “Directiva de sus” s-a aplicat la diferite nivele. Declarația nebuniei lui Mihai Eminescu este unul dintre ele. Așa zisele “interese de stat” l-au nimicit pe tânărul redactor – potențială mare figură politică a României Mari, tocmai în anul când împlinea 33 de ani, vârsta jertfei lui Ioan Botezătorul și a lui Iisus. Tratatul a fost semnat până la urmă în septembrie 1883 ceea ce a mutat lupta ardelenilor în Ardeal.

Lichidarea

Ce urmează în anii următori este un coșmar – bine regizat, în

care rolurile sunt asumate de personajele politice ale vremii. Distrugerea lui Eminescu este deliberată și va duce la moartea sa. Poliția i-a sigilat casa, Maiorescu i-a ridicat manuscrisele și toate documentele – cică să nu fie distruse – depunându-le, selectiv, la Academie după ani buni. Eminescu nu și-a mai văzut niciodată corespondența, cărțile, notele. În manuscrisele din acei ani, cele care au scăpat nedistruse de Maiorescu, sunt însemnări derutante, care arată nivelul la care era hotărât să acționeze Eminescu ca lider al “Societății Carpații”. Planurile lui Eminescu, vizau contracararea consecințele unei alianțe a Casei Regale din România cu lumea germană, proiecte cu adevărat “subversive”, mergând până la o răsturnare a lui Carol I. Este ușor de înțeles că acțiunile sale au fost dejucate prin metodologia tipică “măsurilor active” specifice serviciilor secrete de acum dar și de atunci. Nimic nou sub soare pe câmpul “operativ”. Se lansează zvonul nebuniei inexplicabile, se insistă pe activitatea sa poetică – romantică, se inventează povestea unei boli venerice. Este apoi otrăvit lent cu mercur, sub pretextul unui pretins tratament contra sifilisului, este bătut în cap cu frânghia udă, i se fac băi reci în plină iarnă, este umilit și zdrobit în toate felurile imaginabile. Nu mai are unde să scrie, se resemnează cu situația sa de condamnat politic și își asumă destinul – nu fără însă a lupta până în ultima clipă. În 1888, Veronica Micle reușește să îl aducă pe Eminescu la București, unde urmează o colaborare anonimă la câteva ziare și reviste, iar apoi, la 13 ianuarie 1889, ultimul text ziaristic al lui M. Eminescu: o polemică ce va zgudui guvernul rupând o coaliție destul de fragilă de altfel a conservatorilor (care luaseră, în fine, puterea) cu liberalii. Repede se află, însă, că autorul articolului în chestiune este “bietul Eminescu” și tot atât de repede acesta este căutat, găsit și internat din nou la balamuc în martie 1889. Eminescu este scos complet din circuit iar opera sa politică a fost pusă la index.

Defăimarea

Defăimarea sa nu a încetat însă la peste un secol de la uciderea sa. Adevărate campanii continuă și azi. I se fac rechizitorii și procese de intenție, este proclamat drept proto-fascist. Abia recent s-a dovedit, prin contribuția unor specialiști în medicină legală – cum este Vladimir Beliș, fost director al Institutului de Medicină Legală sau cu aportul doctorului Vuia că mitul bolilor sale a fost o intoxicare de cea mai joasă speță. Punând cap la cap toate dovezile strânse ani de zile, Ovidiu Vuia scrie: “Concluziile mele, ca medic neuropsihiatru, cercetător științific, autor a peste 100 de lucrări din domeniul patologiei creierului, sunt cât se poate de clare. Eminescu nu a suferit de lues și nu a avut o demență paralytică”. Lui Eminescu i s-a făcut autopsia în ziua de 16 Iunie 1889, existând un raport depus la Academie, nesemnat însă. Creierul său, după autopsie, s-a constatat că are 1495 de grame, aproape cât al poetului german Schiller, iar apoi este “uitat” pe fereastră, în soare. Creierul său era o dovadă stânjenitoare a falsității teoriei sifilisului – deoarece această boală mănâncă materia cerebrală. În manualele de astăzi continua însă propagarea operațiunii de dezinformare coordonată de serviciile secrete al Austroungariei. “Ținta” Eminescu încă preocupă diferite cancelarii și “grupuri de prestigiu” – în fapt extensii ale unor grupuri de putere care își perpetuează misiunea de destructurare a valorilor simbolice ale României.

George Roncea

Victor Roncea

Nae Georgescu

Mihai-Eminescu.Ro